

problemet, er jo, at det kan være meget svært videnskabeligt at fastslå, hvornår en grænseværdi er sikker. Hvornår er man nede på et acceptabelt niveau for at undgå uønskede sundhedsskadelige effekter af de kemikalier af forskellig art, der er i vores fødevarer?

Det er jo adskillige gange i år kommet frem, at der er forskellige opfattelser af spørgsmålet mellem Sundhedsstyrelsen på den ene side og Levnedsmiddelstyrelsen på den anden side. Repræsentanter for Sundhedsstyrelsen har i officielle dokumenter og i udtalelser til aviserne anbefalet – på det sidste oven i købet uden nogen form for forbehold – at man sænker grænseværdierne på grund af den tvivl, der trods alt er omkring den sundhedsskadelige effekt, og det er altså en tvivl, der hænger sammen med cocktaileffekten i forbindelse med mange forskellige kemikalier, der virker sammen, langtidseffekten osv.

Jeg har også noteret mig, at sundhedsministeren i forbindelse med en helt anden sag for nylig har udtalt, at Sundhedsstyrelsen skal være vores supertænketaut og den højeste ekspertise inden for det sundhedsfaglige område. Derfor synes jeg, det er lidt betænkeligt, hvis ministeren ikke vil følge den meget klare holdning, som Sundhedsstyrelsen har lagt for dagen, nemlig at grænseværdierne burde sænkes.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg tror, jeg i min første besvarelse understregede, at Sundhedsstyrelsen og Levnedsmiddelstyrelsen er enige i den besvarelse, der kommer i dag. At der kan være forskelle i styrelserne imellem er jo baseret på den forskellige faglige baggrund og det forskellige udgangspunkt, man har.

Det er så lagt op til ministeren at tage stilling, og det har jeg gjort ved, at jeg har ønsket – og det ved spørgeren jo også – i det arbejde, vi har haft forud, at der skal være så lave grænseværdier, som det overhovedet er muligt, både nationalt og internationalt og på EU-plan.

Men når det drejer sig om præcis det spørgsmål, der var fremme i aviserne, hvor man kunne tro, at der var en divergens mellem de to styrelser, så er det jo, som Sundhedsstyrelsen siger, at usikkerheden bør komme forbrugerne til gode; det er alle vel enige om. Det er da også derfor, at man, når det drejer sig om levnedsmidler, opererer med de sikkerhedsfaktorer, som man gør.

Jørn Jespersen (SF):

Det er jo sådan, at når Sundhedsstyrelsen har udtalt, at tvivlen bør komme forbrugerne til gode, er det sket på baggrund af de gældende grænseværdier. Så har Sundhedsstyrelsen givet udtryk for, at selv med de grænseværdier, der er i dag, og den sikkerhed, der er bygget ind i dem i beregningen af dem, er der stadig væk en tvivl tilbage, og det er den tvivl, som Sundhedsstyrelsen helt entydigt og uden for enhver tvivl har anbefalet kommer forbrugerne til gode gennem en sænkning af de eksisterende grænseværdier.

Derfor bliver jeg nødt til at gentage spørgsmålet: Er ministeren enig med Sundhedsstyrelsen i, at de grænseværdier, der gælder i dag, bør sænkes? Det mener jeg kan besvares relativt klart med et ja eller et nej.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Da jeg i mit første svar gav udtryk for, at denne her besvarelse jo er udarbejdet i begge styrelser, så vil det sige, at den også dækker Sundhedsstyrelsens opfattelse, og den dækker også problemstillingen vedrørende grænseværdier.

Dér må jeg så sige, at grænseværdierne for forureninger m.v. i levnedsmidler jo bliver fastsat i Danmark efter internationalt anerkendte principper på grundlag af videnskabeligt dokumenterede oplysninger om det enkelte stofs eventuelle sundhedsskadelige virkninger. De grænseværdier fastsættes jo i de fleste tilfælde i dag, og det er væsentligt at have det med på fællesskabsplan i EU. Det er – synes jeg selv – godt, da levnedsmidler jo cirkulerer over grænserne.

Grænseværdierne fastsættes i alle tilfælde på baggrund af en toksikologisk vurdering, og det vil så sige en vurdering af stoffernes virkning på den levende organisme. Denne vurdering leder så frem til fastsættelsen af det, vi kalder for en acceptabel daglig indtagelse for mennesker af det pågældende stof. Det er det, man kalder for ADI.

Dér vil jeg gerne understrege, at i de tilfælde, hvor der foreligger særdeles sikre oplysninger om stofskifteegenskaber, herunder selvfølgelig også langtidsvirkninger, benyttes der en sikkerhedsfaktor på 100. Det er man enige om både i Sundhedsstyrelsen og Levnedsmiddelstyrelsen med hensyn til stoffer, hvor der kan være tale om betænkelige virkninger, eller hvor der ikke foreligger alle de ønskelige oplysninger om